



NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1141

26.01.2025 (136)

Utbildningen av ett ondskefullt geni

av Gerhard Lauck

Del 7

Celler och nätverk

Av säkerhetsskäl har vi strikt upprätthållit cellsystemet.

En ensam celledare, Armin, hittade dock ett sätt att komma runt detta. Han deltog i en fackelmarsch som organiserades av NPD:s ungdomsavdelning. Det var ungefär 150 deltagare. Han ropade: *AO till baksidan!* (NSDAP/AO, eller helt enkelt AO, är förkortningarna för vår organisations mycket långa tyska namn).

Han fann att vårt folk utgjorde en hel tredjedel av hela demonstrationen! Kontakter knöts. Mycket framgångsrika storskaliga kampanjer blev resultatet.

Flera team fyllde till och med centrala gator i större städer med hundratals av våra affischer under en enda natt. Utkiksposter med walkie-talkies placerades ut i slutet av en gata. Två team arbetade på båda sidor av gatan. Det var alltid en enorm uppståndelse nästa morgon.

Ibland gjordes ett gripande. Regimen utropade seger. Men sedan upprepade sig spektaklet några veckor senare.

Detta fortsatte under ganska lång tid. Men till slut slutade allt som det måste sluta.

Det långsiktiga resultatet var dock att det fanns både små celler i traditionell mening och större "cellnätverk". De förstnämnda hade en defensiv fördel och de sistnämnda hade en offensiv fördel.

Komedi över felaktigheter

Jag var projektledare.

Uppgiften var att transportera förnödenheter genom flera neutrala länder till slutdestinationen i ett fientligt land.

Flera team var aktivt involverade. I allmänhet talade team A språk A, team B talade språk B och team C talade språk C.

Om jag hade *tur* upptäckte de team som hade *direktkontakt* med varandra snart ett gemensamt språk som åtminstone en medlem i varje team förstod.

Om jag *inte* hade *tur* tvingades jag fungera som kontaktperson och tolk.

Det här var en av de gånger då jag *inte* hade *tur*.

Vi kan med säkerhet säga i detta fall: *Vad vi har här är ett misslyckande med att kommunicera.*

Lag A ställer en fråga.

Jag översätter.

Lag B svarar på frågan.

Jag översätter.

Lag A avvisar svaret.

Jag översätter.

Team B insisterar på att svaret är korrekt.

Jag översätter.

Grupp A säger att svaret är *uppenbart* felaktigt av den ena eller andra anledningen.

Jag översätter. Men jag frågar också *varför* svaret är korrekt.

Lag B förklarar att svaret är *uppenbart* korrekt av den och den anledningen.

Stopp!

Jag förstår omedelbart problemet: mentalitet! Jag har mer än tillräckligt med erfarenhet för att förstå båda mentaliteterna och förstå exakt vad som händer här. - Så jag förklarar allt för båda lagen. Båda lyssnar på min förklaring och nickar instämmande. Ja, nu är allt klart.

Vad händer nu?

Vi går tillbaka till det allra första steget!!!

Varför då?

Det kommer helt enkelt inte att gå in i huvudet på Team A!

För dem är det helt enkelt obegripligt att det rätta svaret verkligen är rätt. Föreställ dig, om du vill, att någon skulle berätta för dig att $1+1 = 2$ INTE är en universell sanning. "Kanske $1+1 = 2$ i USA, men $1+1 = 3$ i Europa $1+1 = 4$ i Asien." - *Uppenbarligen* fel, säger du! *Men är du helt, helt säker på det?*

Faktum är att $1+1 = 2$ INTE alltid är rätt! Tänk om numreringssystemet *inte* är

baserat på tio! I ett numreringssystem som baseras på 2, till exempel, är $1+1 = 10!$

Här är ett annat exempel: "Ja = ja och nej = nej." Men stämmer det? Senare upptäckte jag att "ja" i Asien inte alltid betyder "ja" i västerländsk mening. Det kan ha *tre olika betydelser*: För det första, ja i betydelsen att helt enkelt vara *artig*. För det andra "ja" i betydelsen "ja, jag förstår vad du menar". För det tredje "ja" i betydelsen "ja, jag håller med dig!"

Men vår sorgliga historia fortsätter.

På väg genom flera neutrala länder får jag syn på ett par misstänkta män. Senare ser jag att någon tar ett långdistansfoto av oss medan han står på knä bredvid vår bil på parkeringsplatsen.

Sanningens ögonblick kommer, när vi äntligen kommer till den avgörande gränsen till det fientliga landet. Vi tar oss igenom!

Det finns dock fortfarande en chans att vi släpptes igenom för att identifiera våra medarbetare.

Sändningen förs till ett alternativt lagringsutrymme. Jag tar med mig en liten del av den.

Finansiella begränsningar tvingar mig senare att ta större risker än vanligt. Jag är arresterad med min del av lasten. Det är tillräckligt stort för att orsaka en hel del uppståndelse, men inte tillräckligt för att skada oss mycket.

Jag träffar det ovan nämnda misstänkta paret på polisstationen. En av dem säger till mig att det hade varit "en barnlek" att följa efter oss. Jag fruktar det värsta.

Men vi har tur. Jag är den enda som arresterats.

Visst, polisen söker igenom de andras hem och kontor, men de hittar ingenting. Mitt folk tas inte ens i förvar!

Övervakningsteamet kanske tappade bort oss. Kanske blev de helt enkelt lata och tänkte att de skulle beslagta förnödenheterna och göra arresteringarna under senare räder ... I själva verket uppvägde *deras misstag våra misstag!*

Slutresultatet blev att en man, nämligen jag, fick tillbringa några månader i fängelse och att en acceptabel del av förnödenheterna gick förlorade. Huvuddelen av förnödenheterna undgår beslag och kommer till utmärkt användning. Vi vinner denna omgång. [Se *Hotell ett*, *Hotell två* och *Judicial Game Show #1*.]

Även den korta fängelsetiden är värdefull. Den är lärorik. Långt senare är vi misstänksamma mot alla långvariga hårdföra aktivistledare som *inte* har suttit i fängelse.

Jag minns särskilt ett fall (Ewald) där detta visade sig vara sant.

Men jag har fortfarande tur. Under de första dagarna togs vi fortfarande inte på så stort allvar. Fängelsestraffen är i allmänhet månader. Senare, när vi tas på allvar, kommer de att bli år. Den framtida dominanten i "rörelsens juridiska arm", Michael Kühnen, tillbringade halva sitt vuxna liv i fängelse enbart för tankebrott!

En kamrat vid namn Kurt uttryckte det på följande sätt: *En man utan fängelse är som en man utan ärr!*

Min första fängelsevistelse

Det första statliga lyxhotellet var strikt, men sympatiskt. Jag fick hänga upp en liten motståndsfana från Sydamerika på min vägg och förvara motståndslitteratur på mitt rum. Hotellpersonalen kom ofta förbi för en vänlig pratstund.

Jag minns den allra första gången en piccolo eskorterade mig till mitt nya hem långt hemifrån. Han gav mig en förbryllad blick och kommenterade: *Du hör inte hemma här?*

När jag började förklara avbröt han: *Ja, jag minns att jag läste om dig i tidningen!* Hela personalen behandlade mig som en hedersgäst. Uppenbarligen hade jag många fans här.

En kväll stod jag på mitt bord bredvid fönstret. Jag ville se stjärnorna. En skötare kom in i mitt rum och frågade vad jag gjorde. Jag berättade för honom. Medan han inspekterade fönstret gick jag bort till dörren. Eftersom jag är så rolig funderade jag på att gå ut i hallen, stänga dörren och låsa in honom i mitt rum! Bara som ett skämt. Men jag bestämde mig för att inte göra det. Det är ingen bra idé att reta upp den inhyrda personalen.

En gång gav en besökare mig en papperslapp i smyg. Jag hade inte förväntat mig detta och tappade den på golvet. Detta var pinsamt. Vad skulle vi göra? Lyckligtvis gjorde den hotellanställda som övervakade besöket det oväntade. Istället för att lägga beslag på det och tillrättavisa oss, plockade han helt enkelt upp det och gav det till mig!

Jag använde min semester till något bra. Jag skrev en broschyr som beskrev de grundläggande begreppen bakom NSDAP/AO. Den fick titeln *Die NSDAP/AO: Strategie, Propaganda und Organisation*. (NSDAP/AO: *Strategi, propaganda och organisation*. En engelsk utgåva publicerades aldrig. Däremot publicerade vi senare både engelska och tyska utgåvor av en annan broschyr med titeln *An Introduction to the NSDAP/AO: The Fights Goes On!*)

Det andra hotellet var annorlunda. Allt konfiskerades. Men jag fick tillbaka det när jag checkade ut.

Ironiskt nog var gästreglerna i allmänhet mycket mindre strikta än på det första hotellet, trots att ledningen uppenbarligen inte var särskilt sympatisk.

Den hade till exempel en slags "lobby". I princip ett gemensamt rum med en TV. Där kunde vi gäster hänga ett par timmar varje dag, titta på TV, spela kort eller bara prata.

Första gången jag var där kom en av medarbetarna in och gav mig en bunt brev.

Förvirrad frågade en av de andra gästerna: *Varför gav du honom ALL post?*

Svaret: *Det gjorde jag inte, det är allt HIS!"*

I början höll jag mig för mig själv.

Så en dag tittade en av killarna som spelade kort vid ett annat bord på mig och frågade lite nonchalant: *Mord?*

Jag log, skakade på huvudet och sa *Nej!*

En annan gång visades en fängelsefilm på TV. En av gästerna kommenterade att detta inte verkade lämpligt under omständigheterna. De andra höll med. Någon bytte kanal.

Mot alla odds

Flera månader efter min frigivning samordnar jag ett liknande projekt. Den här gången är motståndaren redo för oss. Men vi är också väl förberedda.

Jag träffar teamledaren Uwe i ett neutralt land, nämligen Danmark, nära gränsen till det fientliga mållandet, nämligen Tyskland. Han informerar mig om att det finns en massiv övervakning på plats.

Jag hoppar in i hans bil och vi börjar köra mot gränsövergången i alla fall. Bara några meter innan vi når grinden vänder han och kör iväg från gränsövergången. När vi tittar oss omkring ser vi ett halvt dussin omärkta bilar köra ut från andra sidan gränsen.

Dessa bilar följer oss när vi kör längs en väg som löper parallellt med gränsen. Sedan stannar vi, kliver ur och går in i skogen i riktning mot gränsen. Det viktiga informationsutbytet äger rum i denna skog bara några meter från gränsen. När vi är klara ser vi ficklampor som fladdrar i skymningen och närmar sig oss från vägen, förmodligen den tyska polisen. Vi återvänder till vår bil, åker iväg och delar senare upp oss.

När jag sedan ensam fortsätter till ett annat neutralt land, nämligen Förenade kungariket, stoppas jag vid gränsen. Polisen informerar mig om att motsvarigheten till USA:s inrikesminister, nämligen inrikesministern, personligen har beordrat att jag skall stoppas. Jag går med på att lämna landet frivilligt och på egen bekostnad, men ber om tillstånd att ringa ett telefonsamtal. Det beviljas.

I närvaro av polisen ringer jag Michael, ledaren för en allierad grupp i detta land, förklarar situationen och ber honom möta mig vid min planerade avgångsplats. Jag erbjuder mig att ta honom med mig till min nästa destination på min bekostnad. Han går med på det.

Efter mitt telefonsamtal kallas polistjänstemannen in i nästa rum. När han kom-

mer tillbaka informerar han mig om att jag inte får ringa några fler telefonsamtal.

När jag förklarar omfattningen av övervakningen för Michael märker jag att han inte tror mig. Han förklarar taktfullt för mig att det här är *hans* land, han har *många års erfarenhet* här och han *vet* därför *vad polisen gör och inte gör här!*

Jag har full förståelse för detta. Men jag måste övertyga honom om att den här situationen är helt annorlunda än allt han har upplevt tidigare. Så jag pekar ut tre personer och ber honom att komma ihåg deras ansikten, eftersom han kommer att få se dem igen. Han är skeptisk, men går med på det.

Jag har upplevt detta flera gånger under årens lopp, särskilt med både politiska aktivister och jurister. *Regeringar tillämpar olika regler för oss!*

Under den närmaste veckan eller så identifierar vi två bortom allt rimligt tvivel över tjugo övervakningsagenter och ett halvt dussin fordon.

Vi gör till och med en lek av det.

Vi låtsas att vi inte ser att de iakttar oss med kikare genom fönstret på en restaurang på andra sidan gatan. Sedan går vi in på värdshuset, jag ringer ett misstänkt telefonsamtal och vi rusar iväg in i en mörk gränd. Vi ser att de följer efter oss och lyckas tappa bort dem. Sedan hittar vi en torr plats och ser dem springa runt i regnet i timmar för att försöka hitta oss.

Ibland tar vi ett annat grepp. När jag ser ett alltför välbekant ansikte på en järnvägsplattform går jag upp och ner i folkmassan och granskar varje individ som om jag letar efter någon. De flesta tror nog att jag är polis. Men övervakningssagenten blir nervös.

Vi gör detta i småstad efter småstad längs gränsen under en vecka eller så. Vi ser samma ansikten och fordon om och om igen.

I slutet av sin del i detta tittar Michael på mig och utbrister: *När jag kommer hem och berättar för mitt folk vad jag har sett med mina egna ögon kommer de inte att tro mig!*

Mitt eget arbete är långt ifrån över.

Efter att ha tröttnat ut övervakningsteamet drar jag mig tillbaka från gränsregionen. De förstår att jag drar mig tillbaka och är alltför glada över att äntligen få lite välförtjänt vila! Deras vakt är nere. Det är då jag gör mitt drag!

Jag lyckas smita in i ännu ett neutralt land, nämligen Belgien, utan att bli upptäckt. Därifrån gör jag ett nytt försök att ta mig in i Förenade kungariket. Men jag misslyckas. Jag kastas ut igen, för andra gången inom en månad. Jag tvingas återvända till Belgien.

Polisen där vet uppenbarligen att jag kommer. Så jag förväntar mig att bli arresterad vid ankomsten.

Samtalet går sedan ungefär så här:

Polisman: *Följ med oss.*

Jag: *Är jag anhållen?*

Polisman: *Nej, jag vill bara veta vad du gör här.*

Jag: *Jag har hört att det finns några vackra kyrkor här. Jag har kommit för att se dem.*

Polisman: *Vi vet vem du är.*

Jag: *Okej. Jag väntar bara på att en kurir ska komma med information och pengar. Jag planerar inte någon verksamhet i ditt land över huvud taget. Såvida du inte insisterar, i vilket fall jag kan ringa ett telefonsamtal och billaster med aktivister kommer att rusa hit.*

Polisman: *Nej, gör inte så! Jag har order om att dagligen rapportera era rörelser till den nationella huvudstaden.*

Jag: *Vet du något billigt ställe att bo på? Jag har inte så mycket pengar.*

Polisman: *Det finns faktiskt ett hotell här i närheten. Ägaren tycker som du. Jag har alltid velat träffa honom, men aldrig haft någon ursäkt. Vet du vad, jag tar med dig dit, presenterar dig och förklarar situationen. Jag tror att han låter dig bo gratis tills din vän kommer med pengarna.*

Jag: *Det låter bra tycker jag!*

Vi gör det här. Det är till ömsesidig nytta. Jag har ett trevligt ställe att bo på och han kan hålla koll på mig. Han besöker mig varje dag. Vi dricker trappistöl tillsammans. Jag ger honom en uppdatering och vi har en trevlig pratstund. Han rapporterar till huvudstaden. En dag bjuder han mig att följa med på en bilresa genom landet och jag gör det. Han stannar vid varje kyrka längs vägen så att jag kan ta en titt på den.

Den här polismannen visar tydligt att han inte bryr sig om oss. Men han *avskyr* vår motståndare! Han vill INTE göra vår motståndare den TJÄNSTEN att störa oss!

Slutligen kommer dagen då jag kan meddela att jag har bokat en plats på ett flyg som avgår nästa dag från grannlandets flygplats, nämligen Luxemburg.

Sedan överraskar han mig: *Jag har ett förslag. Låt mig köra dig dit! På så sätt kan jag rapportera till mina överordnade att jag personligen satte dig på planet. Och du sparar resekostnaden.*

Jag håller gärna med.

Den kvällen spenderar jag mina sista pengar på en lyxig måltid. Jag hoppas verkligen att han håller sitt löfte.

Han behåller den. Jag återvänder till USA med 20 cent i fickan. Jag använder dem för att ringa en vän som ska hämta mig. Jag stannar hos honom tills jag får mer pengar för den sista etappen av min hemresa.

Trots motståndarens intensiva ansträngningar slutför vi projektet utan några som helst förluster i manskap eller material.



NSDAP / AO är världens största leverantör av nationalsocialistiska propaganda!

**Tryckta och online tidskrifter på många språk
Hundratals böcker på över ett dussin språk
Över 300 webbsidor på dussintals språk**

